

WELKENRAEDT 100 KM

Fredag 26. Marts 2004

Så var det blevet tid til årets 2. 100 KM tur og samtidig en af de mere "onde" af slagsen, da den foregår i et forfærdelig bakket område i Belgien tæt på grænsen til både Tyskland og Holland, som vi flere år også har været inde at runde.

Jeg kørte hjemmefra fredag aften kl. 17.30 direkte efter arbejde, og turen dertil var noget af en blandet fornøjelse, da det faktisk væltede ned med sne på hele turen til Welkenraedt ! Dette var ikke noget der behagede mig specielt meget, da jeg var nødt til at gå turen uden paraply, da jeg desværre stadig har problemer med ryggen efter et styrt på vores skiferie for 4 uger siden, og derfor ikke turde starte ud med rygsæk på som normalt.

Da vi ankom til Welkenraedt mødte vi Hardy, Knud, Flemming og Morfar. Vi var ialt 7 danskere på turen i år. (Flemming havde taget en arbejdskollega med som skulle have sin debut som 100 KM gænger og Finn fra Vordingborg havde også taget turen til Welkenraedt igen i år)

Morfar, som igennem det sidste stykke tid har haft store ambitioner om at overtage den nu pensionerede Volborgs plads som vejrguru, måtte straks krybe til korset og meddele at hans vejrudsigt var en skandale, da den viste tørvejr og lidt overskyet vejr både fredag og lørdag, - men absolut ingen sne !

Der var i år 285 tilmeldte på turen, hvilket må siges at være rigtigt flot, når man tager årstiden og terrænet i betragtning. Vi startede kl. 21.00 og allerede efter få km. blev vi mødt af den første snebyge, men heldigvis en ret uskyldig omgang, som end ikke fik os til at tage paraplyerne frem. (Jeg havde fået fedtet mig ind hos Knud, så han var så venlig at tage min paraply med i hans rygsæk.) Denne mindre snebyge skulle dog senere vise sig at blive den eneste på hele turen.

Vi kom hurtigt forbi rast 1 & 2 uden at gå forkert, men herefter så røg vi ud på en ekstra alternativ tur, som gjorde at vi pludselig befandt os i bagtroppen, men vi fandt da rast 3. Da vi gik fra rast 3 kom vi direkte ud i den værste tågebanke, jeg nogen sinde har oplevet. Sigtbarheden var ganske enkelt 0,0 og morfar meddelte da også omgående, at han ville i hvert fald ikke gå forrest. Vi famlede os frem i mørket og tågen uden at kunne finde nogen pile. På et tidspunkt kom vi til en mindre by, hvor der var oplyst, men der var stadig ikke nogen pile. – Så vi var gået forkert igen ! Efter at være gået et pænt stykke tilbage, fandt vi heldigvis igen de rigtige pile – Troede vi ! Så dem fulgte vi pænt igennem et forfærdeligt pløre samtidig med at vi bandede over, hvordan fanden de kunne finde på at sende os igennem sådan noget lort midt om natten. Efter 1 time og 15 minutters gang dukkede rastestpladsen pludselig op. – Men stor var vores, - og ikke mindst hjælpernes overraskelse, da vi opdagede at vi var kommet tilbage til rast 3 igen, som næste dag også skulle bruges som rast 12 ! Så de pile vi havde fundet, var næste dags afmærkning ca. 85 km ude !

Hjælperne fandt hurtigt ud af, at den eneste måde at få os tilbage på ret køl, ville være at køre os frem til næste rast, som lå 7 km fremme. Så Morfar, Knud og undertegnede kom med den første bil, mens Finn og hans følgesvend måtte vente på, at der kom en anden bil fra Welkenraedt, som kunne hente dem. I mellemtiden var tågen heldigvis lettet igen og resten af nattestykket frem til morgenmadsrasten i Plombieres forløb uden problemer, - det skulle da lige være de satans bakker, som ikke altid gjorde glæde.

På turen frem til Plombieres havde vi fået indhentet et par enkelte gængere, så vi følte os ikke helt tabt, men det var alligevel nået at blive lyst, inden vi ankom til Plombieres, hvilket det aldrig tidligere har været, og rastestpladsen var da også halvtom i år. Til morgenmad fik

vi den traditionelle gang æg og bacon, men i år måtte vi undvære den ligeså traditionelle Lefse, da den ikke var på menukortet i år. ØV !

Vi startede igen fra Plombières kl. 8, og nu var vejret noget af det mest pragtfulde, man kunne forestille sig med skyfri himmel, og solen som stille og roligt begyndte at varme. I løbet af natten havde det været minus 5, så det havde været en halvkold fornøjelse.

Resten af turen forløb uden de store problemer op og ned af bakke. De havde ganske enkelt fundet hver eneste bakke i hele området, som de syntes, vi skulle prøve. Og selv om vi tidligere ikke har ment, at det var muligt at gøre turen hårdere, så var der alligevel udbredt enighed blandt gængerne om, at det var alligevel lykkedes i år.

Vejret var en ren fornøjelse resten af turen med sol fra en skyfri himmel, så vi havde ikke problemer med at holde varmen, mens vi knoklede op af den ene efter den anden bakke. Samtlige rasteplasser på turen med undtagelse af den sidste var indendørs, og alle med en perfekt forplejning. Så det er en tur jeg varmt kan anbefale andre at prøve, hvis de har mod på et lidt anderledes landskab end det, vi er vant til i Danmark.

Vi var i mål kl. 19.30 efter 22 ½ time, og efter en hurtig øl tog vi henholdsvis bilen eller toget ind til Verviers, hvor vi skulle bo på hotel Ardenne. Her skyndte vi os at få et bad, inden vi gik ud at spise. Men trætheden havde efterhånden fået magt over os, så det var ikke den store appetit, der var tilbage hos alle, da maden først stod på bordet. Som Knud sagde.: ”Jeg er for træt til at tygge maden.” Så hvis det ikke havde været for Mette og Stephanie’s selskab, var vi nok alle faldet i søvn henover bordet. – Vi sov i hvert fald godt den nat.

Erik Poulsen